

Sygn. akt: I C 266/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lipca 2020r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Małgorzata Kłek
Protokolant:	sekretarz sądowy Mieczysław Budrewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 lipca 2020 r. w K.

sprawy z powództwa E. K. (1), A. K. (1), E. R. (1)

przeciwko (...) S.A z siedzibą w W.,

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A z siedzibą w W. na rzecz powódki E. K. (1) kwotę 30 000 (trzydzieści tysięcy) zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 22.07.2017 r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego (...) S.A z siedzibą w W. na rzecz powódki A. K. (1) kwotę 30 000 (trzydzieści tysięcy) zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 22.07.2017 r. do dnia zapłaty,

III. zasądza od pozwanego (...) S.A z siedzibą w W. na rzecz powoda E. R. (1) kwotę 15 000 (piętnaście tysięcy) zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 26.10.2017 r. do dnia zapłaty,

IV. w pozostałej części powództwa E. K. (1), A. K. (1) i E. R. (1) oddała,

V. zasądza od pozwanego (...) S.A z siedzibą w W. na rzecz powódki E. K. (1) kwotę 2 531,55 zł (dwa tysiące pięćset trzydzieści jeden złotych i pięćdziesiąt pięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu,

VI. zasądza od pozwanego (...) S.A z siedzibą w W. na rzecz powódki A. K. (1) kwotę 2 452,47 zł (dwa tysiące czterysta pięćdziesiąt dwa złote i czterdzieści siedem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu

VII. zasądza od pozwanego (...) S.A z siedzibą w W. na rzecz powoda E. R. (1) kwotę 709,57 zł (siedemset dziewięć złotych i pięćdziesiąt siedem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powódka E. K. (1) wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 51 000 zł tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 22.07.2017 r.

Powódka A. K. (1) wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 51 000 zł tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 22.07.2017 r.

Powód E. R. (1) wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 30 000 zł tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 26.10.2017 r.

Ponadto powodowie wnieśli o zasądzenie na rzecz każdego z nich od pozwanego kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Dochodzone pozwem kwoty stanowią zadośćuczynienie za śmierć T. K. , dziadka A. K. (1) a teścia E. K. (1) i E. R. (1), która nastąpiła w związku z nieprawidłowym postępowaniem personelu medycznego Szpitala (...) w K., do którego został przewieziony T. K. jako poszkodowany w wypadku drogowym w dniu 5 sierpnia 2016 r. W dacie tego zdarzenia Szpital (...) w K. posiadał wykupioną polisę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej podmiotu leczniczego w pozwanym towarzystwie ubezpieczeniowym. Jako podstawę prawną żądań powodowie wskazali art. 446§ 4 kc. Powodowie podnieśli też, że pozwany przyjął odpowiedzialność za skutki zdarzenia co do zasady , jednak odmówił wypłaty odszkodowania zięciowi i synowej zmarłego , natomiast wnuczce na skutek złożonej reklamacji przyznał i wypłacił kwotę 10 000 zł, która nie rekompensowała doznanej krzywdy.

Pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości , o zasądzenie od powodów na rzecz pozwanego kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności co do zasady. Podniósł, iż w wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego przyznano wnuczce zmarłego A. K. (1) zadośćuczynienie z uwzględnieniem bliskości relacji ze zmarłym oraz doznanej przez nią krzywdy. Natomiast pozwany odmówił wypłaty świadczenia na rzecz E. K. (1) oraz E. R. (1) uznając , iż charakter relacji łączących ich ze zmarłym oraz wpływ śmierci T. K. na ich sytuację życiową nie uzasadniał przyjęcia, iż zostały spełnione przesłanki przyznania zadośćuczynienia na podstawie przepisu art. 446 kc.

Sąd ustalił co następuje :

T. K. miał 80 lat. Zamieszkiwał wspólnie z żoną A. w domu przy ul. (...) w K.. Wspólnie z nimi zamieszkiwała ich synowa E. K. (1) wraz z córką A. K. (1) – córką nieżyjącego syna T. M. K.. Do najbliższej rodziny należeli też córka T. K. E. R. (2) i jej mąż E. R. (1), ich syn Ł. R. i jego żona M. R. oraz ich dziecko. Rodzina była bardzo zżyta, pozostawali w dobrych relacjach, żyli w zgodzie. T. K. był głową rodziny, członkowie rodziny obdarzali go szacunkiem, często radzili się go w różnych sprawach ,był dla nich wsparciem i autorytetem . To on dbał , aby rodzina często się spotykała, w jego domu obchodzono wspólnie święta i uroczystości rodzinne. T. K. prowadził pasiekę , do wspólnej pracy przy pszczołach angażował pozostałych członków rodziny. Zięciowi E. R. (1) podarował 30 uli, zarażając go swoją pszczelarską pasją, wspólnie pracowali przy pszczołach , udzielając sobie rady i wsparcia.

(dowód : zeznania świadków I. K. k.322 , J. K. k. 323, A. K. (2) k. 322 , E. R. (2) k. 323, Ł. R. k. 323-324, M. R. k. 323, zeznania powodów E. R. (1) k. 458, E. K. (1) k. 458-459, A. K. (1) k. 459, zdjęcia k. 469-481)

Pomiędzy T. K. a jego zięciem E. R. (1) istniała silna więź emocjonalna, pozostawali w dobrych relacjach, żyli w zgodzie. E. R. (1) po zawarciu związku małżeńskiego z córką T. K. przez 9 lat mieszkał razem z teściami, łączyły ich silne więzi. Powód otrzymał od teścia 30 uli, zaczął zajmować się hodowlą pszczoł, uczył się od teścia pszczelarstwa, mieli z teściem wspólne zainteresowania, często pomagali sobie w pasiece, razem jeździli na zjazdy pszczelarzy. Często spotykali się także na uroczystości rodzinne i święta , które obchodzone były przeważnie w domu jego teściów.

(dowód : zeznania świadków I. K. k.322 , J. K. k. 323, A. K. (2) k. 322 , E. R. (2) k. 323, Ł. R. k. 323-324, M. R. k. 323, zeznania powodów E. R. (1) k. 458, E. K. (1) k. 458-459, A. K. (1) k. 459, zdjęcia k. 469-481)

Bardzo dobre relacje z T. K. miała także jego synowa E. K. (1) . Od czasu wyjścia za mąż za M. K. zamieszkiwała w domu teściów wraz z mężem i córką A. . Gdy córka miała 5 lat zmarł jej mąż. E. K. (1) traktowała teścia jak ojca. T.

K. wspierał ją i wnuczkę, dawał pieniądze na wyjazdy, kolonie, wycieczki, jeździł po wnuczkę do szkoły. E. K. (1) była opiekuńcza wobec teścia, wspierała go w problemach zdrowotnych. Zamieszkując pod jednym dachem spędzali razem dużo czasu. Wspólnie oglądali telewizję, jedli wspólnie posiłki, razem obchodzili różne święta i uroczystości. Teść pomagał jej we wszystkim, zwracał się także do niej o pomoc. E. K. (1) pomagała teściowi przy przykręceniu miodu, rozlewaniu miodu do słoików, sprzedawała miód. W wolnych chwilach pomagała w codziennych obowiązkach.

(dowód : zeznania świadków I. K. k.322 , J. K. k. 323, A. K. (2) k. 322 , E. R. (2) k. 323, Ł. R. k. 323-324, M. R. k. 323, zeznania powodów E. R. (1) k. 458, E. K. (1) k. 458-459, A. K. (1) k. 459, zdjęcia k. 469-481)

A. K. (1) mieszkała z dziadkiem T. K. do chwili jego śmierci . Bardzo kochała dziadka, zastępował jej zmarłego ojca , opiekował się nią , bywał na uroczystościach szkolnych. Mieszkając pod jednym dachem mieli cały czas ze sobą kontakt, przebywała z nim na co dzień, wspólnie oglądali telewizję , spożywali posiłki, pomagał jej w lekcjach , woził na zajęcia , do szkoły, dawał jej kieszonkowe, pieniądze na wyjazdy . Towarzyszyła dziadkowi jak sprzedawał miód. Wspólnie obchodzili święta i uroczystości rodzinne.

(dowód : zeznania świadków I. K. k.322 , J. K. k. 323, A. K. (2) k. 322 , E. R. (2) k. 323, Ł. R. k. 323-324, M. R. k. 323, zeznania powodów E. R. (1) k. 458, E. K. (1) k. 458-459, A. K. (1) k. 459, zdjęcia k. 469-481)

W dniu 5 sierpnia 2016 r. T. K. kierując samochodem marki M. (...) nr rej (...) w miejscowości T. zjechał na pobocze a następnie uderzył w drzewo. Został następnie przewieziony karetką pogotowia do Szpitala (...) w K. , skąd po udzieleniu mu pomocy został zwolniony do domu. Po przybyciu do miejsca zamieszkania T. K. zasnął, został ponownie zabrany przez karetkę pogotowia do Szpitala (...) w K. , gdzie zmarł.

(dowód : notatka urzędowa k. 14 akt (...), historia choroby k. 110, 122, karta informacyjna k. 124, karta informacyjna z porady/odmowy izby przyjęć k. 127, zeznania świadka A. K. (2) k. 322 , zeznania powódki E. K. (1) k. 458-459)

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 16 listopada 2018 r. w sprawie (...) J. S. został skazany za przestępstwo z art. art.160§2 kk w zw. z art.160§3 polegające na tym , że w dniu 5 sierpnia 2016 roku w K., jako lekarz pełniący dyżur w Oddziale (...) Urazowo - Ortopedycznej Szpitala (...) w K., będąc zobowiązany do opieki nad pacjentem T. K., nie zachował wymaganej ostrożności w czasie badania i zbierania wywiadu o pacjencie w podeszłym wieku, który doznał obrażeń w wypadku komunikacyjnym i nie wdrożył wszystkich dostępnych procedur diagnostyczno – leczniczych, przede wszystkim badania RTG, osłuchania chorego, badania palpacyjnego klatki piersiowej i kręgosłupa, nie rozpoznając wskutek tego u wymienionego złamania trzonu VI kręgu szyjnego i odłamania przedniej górnej krawędzi kręgu VII, złamania kręgosłupa piersiowego na poziomie kręgów VIII i IX z powstaniem licznych drobnych odłamów kostnych pochodzących z górnej powierzchni trzonu kręgu IX, złamania trzonu mostka, złamania prawych żeber I - X, rozdarcia opłucnej ściennej, złamania lewych żeber I i II w bocznych odcinkach, złamania lewych żeber III do końca łuku żebrowego w linii pachowej przedniej oraz prawych VI do końca łuku żebrowego z istotnymi uszkodzeniami morfologicznymi, których następstwem był masywny krwiak prawej jamy opłucnej oraz przedwcześnie zakończył hospitalizację T. K., wypisując go do domu, przez co nieumyślnie naraził go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu.

(dowód : wyrok z dnia 16.11.2018 r. k. 340 akt (...))

W czasie zdarzenia Szpital (...) w K. posiadał obowiązkowe ubezpieczenie w zakresie odpowiedzialności cywilnej podmiotu leczniczego w (...) S. A. w W. (bezsporne).

W dacie śmierci T. K. miał ukończone 80 lat. W chwili jego śmierci E. R. (1) miał 59 lat. Zamieszkiwał wspólnie z żoną. Śmierć teścia była dla niego traumatycznym przeżyciem, pozostawał w związku z tym w żałobie , która przebiegała bez zakłóceń i zakończyła się . Śmierć teścia nie spowodowała zaburzeń w jego funkcjonowaniu . Reakcja żałoby na śmierć teścia miała przebieg naturalny (fizjologiczny) , nie nosiła znamion reakcji powikłanej ani przedłużonej. Reakcja żałoby została u niego zakończona, a w żadnym momencie jej trwania jego stan psychiczny nie wymagał pomocy psychologicznej ani leczenia psychiatrycznego.

(dowód : odpis skrócony aktu zgonu k.201, zeznania świadków A. K. (2) k. 322 , E. R. (2) k. 323, Ł. R. k. 323-324, M. R. k. 323, zeznania powodów E. R. (1) k. 458, opinia psychologiczna k.359-361, opinia sądowo – psychiatryczna k. 362-363)

W dacie śmierci T. K. jego synowa E. K. (1) miała 50 lat. Do tej chwili zamieszkiwała wspólnie z córką i teściami w ich domu , gdzie pozostała także po śmierci teścia. Śmierć teścia była dla powódki traumatycznym przeżyciem , wyrzucała sobie , że zaufała lekarzowi i po wypadku zabrała teścia ze szpitala do domu. Proces żaloby u powódki przebiegał bez zakłóceń i zakończył się. W przebiegu procesu żaloby u powódki nie zachodziła potrzeba jej wspierania poprzez pracę z psychologiem czy psychoterapeutą. Rodzina powódki, silne więzi między jej członkami oraz osobiste zasoby powódki umożliwiły jej przejście w sposób niezaburzony proces żaloby. Nie wystąpiły zaburzenia w funkcjonowaniu społecznym powódki. (...) życia powódki, funkcjonowanie zawodowe , w rodzinie nie uległo zmianie. Żałoba na śmierć teścia miała u powódki przebieg naturalny (fizjologiczny) , nie nosiła znamion reakcji powikłanej ani przedłużonej.

(dowód : zeznania świadka A. K. (2) k. 322 , zeznania powódki E. K. (1) k. 458-459, opinia psychologiczna k.356-358, opinia sądowo – psychiatryczna k. 364-365)

W chwili śmierci T. K. jego wnuczka A. K. (1) miała 15 lat. Do tej chwili mieszkała wraz ze swoją matką w domu dziadków . Bardzo przeżyła śmierć dziadka , była smutna , zamknięta w sobie, nie chciała rozmawiać o dziadku , przeżywała to wewnętrznie. Przez kilka miesięcy ciężko jej było skupić się na nauce i innych czynnościach .

(dowód : zeznania świadków A. K. (2) k. 322 , Ł. R. k. 323-324, , zeznania powodów E. K. (1) k. 458-459, A. K. (1) k. 459)

E. R. (1) , E. K. (1) i A. K. (1) często wspominają zmarłego T. K. , odwiedzają jego grób na cmentarzu , celebrują pamięć o nim.

(dowód : zeznania świadków A. K. (2) k. 322 , E. R. (2) k. 323, Ł. R. k. 323-324, M. R. k. 323, zeznania powodów E. R. (1) k. 458, E. K. (1) k. 458-459, A. K. (1) k. 459,)

Powódki E. K. (1) i A. K. (1) zgłosiły pozwanemu roszczenia o wypłatę zadośćuczynienia za śmierć T. K. pismem z dnia 21 grudnia 2016 r. Powód E. R. (1) zgłosił swoje roszczenie o wypłatę zadośćuczynienia za śmierć T. K. pismem z dnia 22.09.2017 r.

(dowód : zgłoszenie szkody z dnia 21.12.2016 r. – k. 35-37, zgłoszenie roszczenia z dnia 22.09.2017 r. k. 294- 298)

W dniu 21.07.2017 r. (...) S.A. odmówił wypłaty zadośćuczynienia powódkom E. K. (1) i A. K. (1) . W dniu 25.10.2017 r. pozwany (...) S.A. przyznał A. K. (1) odszkodowanie w wysokości 10 000 zł tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za krzywdę. W dniu 25.10.2017 r. pozwany odmówił wypłaty zadośćuczynienia powodowi E. R. (1).

(dowód : pismo (...) S.A. z dnia 21.07.2017 r. , pismo (...) S.A. z dnia 25.10.2017 k. 277, pismo (...) S.A. z dnia 25.10.2017 r. k. 40)

Sąd zważył co następuje :

Sąd ustalił stan faktyczny w niniejszej sprawie na podstawie przedłożonych przez powodów i pozwanego dokumentów, w tym akt szkody , aktu zgonu, a także na podstawie wyroku skazującego w sprawie karnej o sygn. akt (...) Sadu rejonowego w K. , albowiem prawdziwość tych dokumentów nie była kwestionowana przez strony, nie budzi też wątpliwości Sądu. Sąd dokonując ustaleń faktycznych uwzględnił także okoliczności wynikające z zeznań powodów i przesłuchanych w sprawie świadków , którym Sąd dał wiarę jako spójnym , logicznym i konsekwentnym, zgodnym a także okoliczności wynikające z przedłożonych przez powodów zdjęć potwierdzających te zeznania . Sąd uwzględnił także wnioski opinii psychiatrycznych i psychologicznych dotyczących E. R. (1) i E. K. (1), które Sąd podzielił jako spójne, logiczne , zgodne z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego. Brak było jakichkolwiek podstaw, aby odmówić tym dowodom wiarygodności. Wskazać przy tym należy, iż brak stwierdzenia przez biegłego psychiatrę

uszczerbku na zdrowiu powodów E. R. (1) i E. K. (1) nie podważa wystąpienia u tych powodów krzywdy w związku ze śmiercią teścia T. K. .

W ocenie Sądu powództwa zasługiwały na uwzględnienie w części.

Wskazać należy , iż nie budzi wątpliwości odpowiedzialność pozwanego jako ubezpieczającego Szpital (...) w K. za śmierć T. K. wobec skazania prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Kętrzynie z dnia 16.11.2018 r. w sprawie (...) lekarza dyżurnego tegoż szpitala za przestępstwo z art. 160§ 2 kk w . zw. z art. 160 §3 kk.

W sprawie kwestią sporną pozostawało istnienie podstaw do wypłaty na rzecz powoda przez ubezpieczyciela świadczenia odszkodowawczego tytułem zadośćuczynienia po śmierci osoby bliskiej jak też wysokość zadośćuczynienia na rzecz powodów.

Podstawę roszczeń powodów stanowi art. 446§4 kc. Zgodnie z treścią tego przepisu Sąd może przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Krzywdą doznana na skutek śmierci osoby najbliższej, to cierpienia wywołane utratą tej osoby, doznania o naturze emocjonalnej, a okolicznościami mającymi wpływ na ocenę zakresu tej krzywdy są między innymi: poczucie osamotnienia, cierpienia moralne i wstrząs psychiczny, charakter zaburzeń w prawidłowym funkcjonowaniu osoby bliskiej zmarłemu, rodzaj i intensywność więzi łączącej pokrzywdzonego ze zmarłym, rola w rodzinie pełniona przez osobę zmarłą, stopień, w jakim pokrzywdzony będzie mógł odnaleźć się w nowej rzeczywistości i na ile zdolny jest zaakceptować obecny stan rzeczy, wystąpienie zaburzeń będących skutkiem śmierci osoby bliskiej, korzystanie z pomocy fachowej w czasie radzenia sobie w tej trudnej sytuacji, proces leczenia doznanej traumy. Okoliczność zaistnienia krzywdy tego rodzaju i jej rozmiaru nie wymaga wiadomości specjalnych i może być ustalona tak w drodze dowodu z dokumentów, jak i zeznań świadków czy stron. (tak SA w Białymstoku m.in. w wyroku z 23.10.2014r., I ACa 409/14 oraz w wyroku z 03.07.2015r., I ACa 250/15).

Należy jednak podkreślić, iż nie każdą więź rodzinną niejako automatycznie należy zaliczyć do katalogu dóbr osobistych, lecz jedynie taką, której zerwanie powoduje ból, cierpienie i rodzi poczucie krzywdy. Osoba dochodząca roszczenia na podstawie art. 448 k.c. (a więc także na podstawie art. 446§4 kc) powinna zatem wykazać istnienie tego rodzaju więzi, stanowiącej jej dobro osobiste podlegające ochronie (tak Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z 09.09.2016r. w sprawie I ACa 428/16, LEX nr 2136997).

W ocenie Sądu, powodowie wykazali, iż pomiędzy nimi a zmarłym teściem i dziadkiem T. K. istniał taki rodzaj więzi, którego zerwanie wskutek jego śmierci doprowadziło do powstania krzywdy po stronie powodów.

Jak wynika z przeprowadzonych dowodów zmarły T. K. był głową rodziny, członkowie rodziny obdarzali go szacunkiem, często radzili się go w różnych sprawach, był dla nich wsparciem i autorytetem. To on dbał, aby rodzina była żyta, często się spotykała. Wszyscy powodowie nadal przeżywają jego śmierć, dbają o jego grób, celebrują pamięć .

Powódka E. K. (1) miała bardzo dobre relacje z teściem . Od czasu wyjścia za mąż zamieszkiwała w domu teścia wraz z mężem i córką . Gdy córka miała 5 lat zmarł jej mąż. Powódka E. K. (1) traktowała teścia jak ojca. T. K. wspierał synową i wnuczkę, dawał pieniądze na wyjazdy, kolonie, wycieczki, jeździł po wnuczkę do szkoły. E. K. (1) była opiekuńcza wobec teścia, wspierała go w problemach zdrowotnych. Zamieszkując pod jednym dachem spędzali razem dużo czasu. Wspólnie oglądali telewizję, jedli wspólnie posiłki, razem obchodzili różne święta. Teść pomagał jej we wszystkim, zwracał się także do niej o pomoc. Powódka pomagała teściowi przy kręceniu miodu, rozlewaniu miodu do słoików, sprzedawała miód. W wolnych chwilach pomagała w codziennych obowiązkach. Jak wynika z opinii psychologicznej i psychiatrycznej E. K. (1) pozostawała w silnym związku emocjonalnym z teściem. Brak przesłanek do przyjęcia, że krzywda wynikająca z utraty teścia wiązała się z zakłóceniami w funkcjonowaniu badanej. Proces żałoby u powódki przebiegał bez zakłóceń, w ocenie psychologicznej proces żałoby zakończył się . W przebiegu procesu żałoby u powódki nie zachodziła potrzeba jej wspierania poprzez pracę z psychologiem czy psychoterapeutą. Rodzina powódki,

silne więzi między jej członkami oraz osobiste zasoby powódki umożliwiły jej przejście w sposób niezaburzony proces żałoby. Brak wskazań, by w funkcjonowaniu społecznym powódki wystąpiły zaburzenia. (...) życia powódki, funkcjonowanie zawodowe, w rodzinie nie uległo zmianie. Reakcja żałoby na śmierć teścia miała u powódki przebieg naturalny (fizjologiczny), nie nosiła znamion reakcji powikłanej ani przedłużonej. Reakcja żałoby została u powódki zakończona, a w żadnym momencie trwania stan psychiczny powódki nie wymagał pomocy psychologicznej ani leczenia psychiatrycznego. Śmierć teścia nie spowodowała u powódki zaburzeń funkcjonowania w rolach społecznych na etapie żałoby.

W. A. K. (1) mieszkała z dziadkiem do jego śmierci przez 15 lat. Bardzo kochała dziadka, zastępował jej zmarłego ojca, opiekował się nią, bywał na uroczystościach szkolnych. Mieszkając pod jednym dachem mieli cały czas ze sobą kontakt, przebywała z nim na co dzień, wspólnie oglądali telewizję, spożywali posiłki, pomagał jej w lekcjach, woził na zajęcia, do szkoły, dawał jej kieszonkowe. Towarzyszyła dziadkowi jak sprzedawał miód. Wspólnie obchodzili święta i uroczystości rodzinne. Powódka bardzo przeżyła śmierć dziadka, był jej wsparciem, chodzi często na cmentarz, odwiedza grób dziadka.

Powoda E. R. (1) wiązała ze zmarłym teściem silna więź emocjonalna. Powód po zawarciu związku małżeńskiego z córką T. K. przez 9 lat mieszkał razem z teściami, łączyły ich silne więzi. Powód otrzymał od teścia 30 uli, zaczął zajmować się hodowlą pszczół, uczył się od teścia pszczelarstwa, mieli z teściem wspólne zainteresowania, często pomagali sobie w pasiece, w związku z czym często się spotykali. Często spotykali się na uroczystości rodzinne i święta, które obchodzone były przeważnie w domu teściów. Jak wynika z opinii psychologicznej i psychiatrycznej E. R. (1) pozostawał w bliskim związku emocjonalnym ze zmarłym teściem. Powód na utratę teścia zareagował przygnębieniem, smutkiem. Żałoba powoda przebiegała bez zakłóceń i zakończyła się. Śmierć teścia nie spowodowała zaburzeń w funkcjonowaniu powoda. Reakcja żałoby na śmierć teścia miała przebieg naturalny (fizjologiczny), nie niosła znamion reakcji powikłanej ani przedłużonej. Reakcja żałoby została u powoda zakończona, a w żadnym momencie trwania stan psychiczny powoda nie wymagał pomocy psychologicznej ani leczenia psychiatrycznego. Śmierć teścia nie spowodowała u powoda zaburzeń funkcjonowania w rolach społecznych na etapie żałoby.

Sąd miał na przy tym na uwadze, iż powód E. K. (2) w dacie śmierci teścia był człowiekiem dorosłym, mającym własną rodzinę, która zaspokaja jego codzienne i podstawowe potrzeby emocjonalne, która była też wsparciem w okresie żałoby. Proces żałoby powoda zakończył się a w przebiegu żałoby nie pojawiły się u powoda zakłócenia w funkcjonowaniu emocjonalnym. Podobnie też w przypadku E. K. (1) reakcja żałoby została zakończona, a w żadnym momencie trwania stan psychiczny powódki nie wymagał pomocy psychologicznej ani leczenia psychiatrycznego. Śmierć teścia nie spowodowała u powódki zaburzeń w funkcjonowaniu społecznym.

Mając powyższe na uwadze należy stwierdzić, iż stopień krzywdy doznany przez wszystkich powodów na skutek śmierci T. K. jest znaczny, przy czym więzi łączące zmarłego z synową i wnuczką były silniejsze z racji wspólnego zamieszkiwania niż więzi łączące zmarłego z zięciem, co powinno znaleźć odzwierciedlenie w różnicowaniu wysokości odszkodowania. W ocenie Sądu to więź łącząca T. K. z wnuczką A. K. (1) była najsilniejsza, łączyły ich więzy krwi, dziadek zastępował powódce zmarłego ojca, stąd też poczucie krzywdy u powódki w związku z niespodziewaną śmiercią dziadka było silniejsze, zwłaszcza, że była ona osobą małoletnią.

	Art. 446 § 4 k.c. nie zawiera żadnych wskazań co do kryteriów ustalania wysokości przewidzianego w nim świadczenia. Przewiduje on jedynie, że suma zadośćuczynienia ma być odpowiednia. Krzywdę trudno wycenić. Śmierć osoby najbliższej powoduje naruszenie dobra osobistego osoby związanej emocjonalnie ze zmarłym. Zadośćuczynienie powinno przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną, tak aby nie doszło do deprecjacji krzywdy, którą ma ono
--	--

łagodzić. Zasadniczą funkcją zadośćuczynienia jest bowiem funkcja kompensacyjna, gdyż jego celem jest złagodzenie cierpienia wywołanego utratą osoby bliskiej. Zatem, aby ten cel osiągnąć świadczenie z tego tytułu musi stanowić odczuwalną wartość ekonomiczną. Śmierć osoby bliskiej to ogromna dolegliwość psychiczna dla członka rodziny zmarłego, a jej skutki rozciągają się na całe jego dalsze życie (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 05.01.2018 r., w sprawie I ACa 552/17 (LEX nr 2439560))

Podzielając wskazane zapatrywania prawne oraz mając na względzie wszystkie wyżej wskazane okoliczności, Sąd uznał, że wskazywane przez powodów w pozwie kwoty jako zadośćuczynienie są kwotami zawyżonymi.

Mając na uwadze okoliczności doznania krzywdy przez powodów oraz przesłanki wymiaru zadośćuczynienia, w ocenie Sądu, za kwotę odpowiednią w okolicznościach sprawy i w rozumieniu art. 446 §4k.c. należy uznać kwotę :

- 30 000 zł zadośćuczynienia na rzecz E. K. (1),
- 40 000 zł zadośćuczynienia na rzecz A. K. (1) , przy czym kwota 10 000 zł została już powodce przez pozwanego wypłacona,
- 15 000 zł zadośćuczynienia na rzecz E. R. (1).

Wskazane kwoty uwzględniają zarówno kompensacyjny charakter zadośćuczynienia, jak też jego pozostałe wymogi, tj. przedstawiają ekonomicznie odczuwalną wartość, nie są nadmierne w stosunku do doznanej krzywdy, a jednocześnie są utrzymane w rozsądnych granicach.

O odsetkach Sąd orzekł w oparciu o przepisy art. 481 § 1 i 2 k.c. i zasądził je od dnia następnego po dniu odmowy wypłacenia zadośćuczynienia każdemu z powodów przez pozwanego do dnia zapłaty w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie.

W pozostałej części Sąd powództwo oddalił.

Wskazać przy tym należy , iż pozwany jako ubezpieczyciel Szpitala (...) w K. nie wykazał , iż doszło do wyczerpania sumy gwarancyjnej ubezpieczenia.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c. mając na względzie stosunek uwzględnienia żądań powodów oraz wysokość kosztów procesu poniesioną przez każdą ze stron.

Koszty poniesione przez powódkę E. K. (1) wynoszą 8 435,85 (opłata od pozwu 2 550 zł, koszty zastępstwa procesowego 5 400 zł , zaliczka na wynagrodzenie biegłego psychologa 485,85 zł) , koszty pozwanego 5 901,93 zł (koszty zastępstwa procesowego 5400 zł, zaliczka na wynagrodzenie biegłego psychiatry 500 zł), powódka wygrała proces w 58,82 % , wobec czego należne jej koszty od pozwanego wynoszą 2 531,55 zł.

Koszty poniesione przez powódkę A. K. (1) wynoszą 7 950 zł (opłata od pozwu 2 550 zł, koszty zastępstwa procesowego 5 400 zł ,) , koszty pozwanego 5 400 zł (koszty zastępstwa procesowego), powódka wygrała proces w 58,82 % , wobec czego należne jej koszty od pozwanego wynoszą 2 452,47 zł.

Koszty poniesione przez powoda E. R. (1) wynosiły 5 521,07 zł (opłata od pozwu 1500 zł, koszty zastępstwa procesowego 3 600 zł, zaliczka na wynagrodzenie biegłego psychologa 421,07 zł), koszty pozwanego 4 101,93 zł (koszty

zastępstwa procesowego 3 600 zł, zaliczka na wynagrodzenie biegłego psychiatry 500 zł), powód wygrał proces w 50 % , wobec czego należne mu koszty od pozwanego wynoszą 709,57 zł .